

סמלת עפרוני מרב

3546906

בת נאווה ומשה

נולדה ב- י"ט כסלו תשכ"ז 2.12.1966

התגייסה לצה"ל ב- 27.1.1986

שרתה בגדוד "ברק" (12)

נפלה ב- כ"ג אלול תשמ"ז 17.9.1987

בעת מילוי תפקידה.

עפרוני מרב

בת נאחא ומשה. נולדה ביום י"ט בכסלו תשכ"ז (2.12.1966) באילניה (סגרה), הבכורה בארבע בנות. בתום לימודיה היסודיים המשיכה בחטיבת-הביניים 'ניר העמק' בעפולה ובגית-הספר התיכון 'אורט עמק חרוד' בקיבוץ עין חרוד. בסיום לימודיה יצאה מרב לשנת שירות בגרעין 'עודד'. סרם גיוסה לצה"ל יצאה מרב לקורס רכזות תנאי שירות במסגרת קורס קדם-צבאי. היא סיימה את הקורס בציון גבוה ובהערות טובות במיוחד.

בסוף חודש ינואר 1986 גיוסה מרב לשירות חובה בצה"ל. היא סיימה טירונות ולבקשתה הוצבה בחטיבת גולני. מרב נשלחה לשרת כמשיקית ת"ש בגסיס הטירונים של החטיבה. היא התבלטה באישיותה המיוחדת וביכולתה להבין ולהקשיב לחיילים בתקופה הראשונה והקשה לשירותם בצה"ל. לאחר כשנה בגסיס הטירונים ביקשה מרב לעבור ולשרת באחד מגדודי החטיבה. היא היתה עם הגדוד בכל מקום: במפקדת הגדוד, בגבי-מוסא וכן בחרמון, וכשהגדוד היה בקו הקדמי. לדברי מפקדה, מרב ביצעה תפקידה על הצד הטוב ביותר.

ביום כ"ג באבול תשמ"ז (17.9.1987) נפלה מרב בעת מילוי תפקידה. היא נפטרה בבית-החולים 'יהודה' בירושלים ממחלת דם קשה והובאה למנוחת-עולמים בחלקה הצבאית בבית-העלמין במושב רם און. הותירה אחריה הורים, ושלוש אחיות – הלה, הדר ומור.

במכתב תנחומים למשפחה השכולה, כתב מפקד היחידה: "מרב עברה במהלך שירותה מספר קרבות על זכויותיהם של חייליה. היא נלחמה ללא ליאות, תוך דאגה אמהית ומסירות אין-קץ, על-מנת שכל חייל יזכה לקבל את שהוא צריך ונזקק..."

מרב ואביה

מה תרעש אבי,
אבי השותק, המלא
צעקתו
אגרומי בשערותיך, אני
שהנני מכאוביך
העתידים לבוא.

איך לא אזכר
כי בדמעה אותי זרעת
ובבכי אתה אותי תקצר.

בילוי מעין

למירב.

אני תמיד אהבתי
אותך וגם אחרי

שנפלת את אוהבת
אותך.

זה כמו לכתוב לך

אני לא ^{עדיין} ^{בדייק} כשה לי לכתוב
מאוד לך אני משתדלת

זהו תזכירי את זה

תמיד:

אני אוהבת אותך

כל-כן

מור אחותך

תמיד

רועדת לי היד כשאני יושבת וכותבת לך, שבסה"כ את אינך עוד!! לעולם לא תארתי לעצמי כמה קשה לאבד מישור יקר ואהוב, וברגעים אלו עדיין קשה לי לעכל את הקושי שבכתיבה עליך, אליך, אחותי הגדולה, שבשבילי תשאר תמיד אחות גדולה היות אין טוב מזה, לחשוב שנגזלה ממני האפשרות להנות עוד ועוד מהעובדה שיש לי אחות גדולה, אחות שהיא החברה הכי טובה, אחות שבשבילי היא הכל, עולם ומלואו, אחות שמדברים אליה תמיד שומעת, יודעת להקשיב ולעזור.

עצם הכתיבה מחזירה אותי שוב ושוב אל המחשבות עליך, על המשתמע ממותך והסתגלותנו, המשפחה, אל החיים בלעדיך. אין אני יודעת היטב כמון להביע את רגשותי בכתב וכמה שאהיה טובה אין זה מביע אף במעט את תחושותי, מחשבותי וגעגועי אליך.

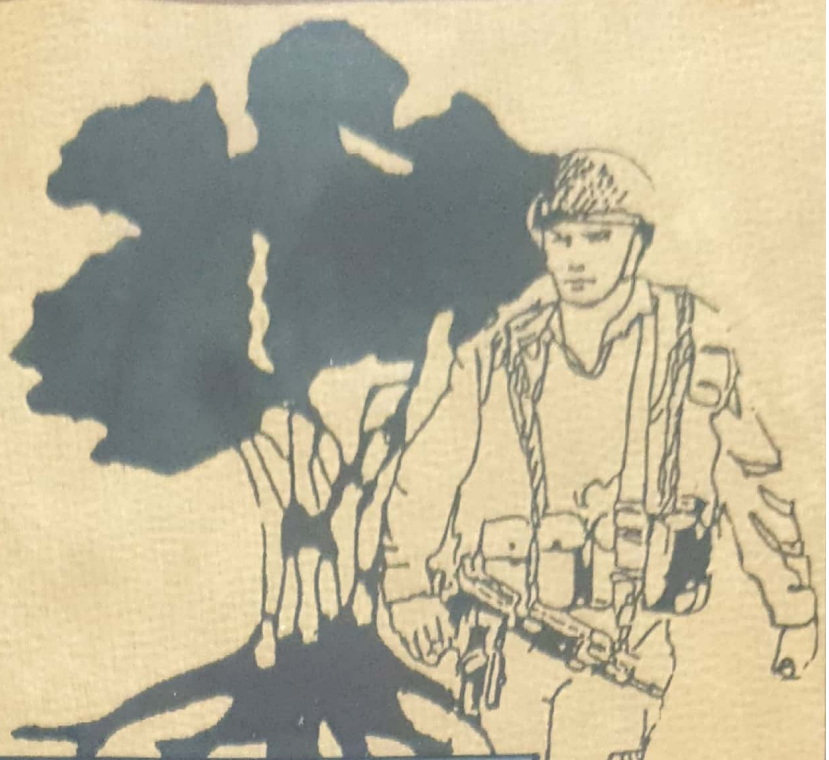
אך אני כותבת ! החיים ממשיכים לזרום לאיטם עם החיים והמתים, עם האהבה והשנאה, עם הטוב והרע. והחיים שלי עדיין בעיתם אבל לעד אדע שהם חצויים לשניים. בעבר חייתי פיזית יחד איתך במגע ישיר של חבוק, לטוף ונשיקה מעתה אני חיה איתך, בחלומות בהזיות ובתקוות הבלתי רציונליות, אך הבלתי נפרדות, לצפיה המתמשכת שפתע פתאום תשובי אלינו וחיוך רחב על פניך, צוהלת ושמחה שטופה במרץ ואהבה, אהבת החיים, אהבת המשפחה, אהבת המולדת ואהבת הקיים ובר המימוש. אהבתך אלינו, המשפחה, אבא, אמא, הלה, הדר ומור. שמנציחים אותך בלבינו ואף לרגע לא נפרדים מהיותך שייכת אלינו. בשבילי לעולם תשארי אחות גדולה. אין אני מאדירה שמך פשוט כותבת לזכרך ויודעת כמו כולם מי את בדיוק.

אהבתי אליך התחזקה עתה כתוצאה ממה שלמדו אותי החיים להעריך ובקצור מה שאוכל להגיד שלכתוב כבר סיימתי אבל להפרד ממך לעד לא נפרדתי. שומרת בחוזקה על אהבת המשפחה על אבא אמא הדר ומור.

אוהבת עד מאוד
חלה.

... "אנו למודי הקרבות נלמד ממך איך מנצחים בקרב על החיים. רצינו שתנצחי..."

יום שני 01.30

נבי מוסא

אימון קיץ 88

צריך היה לחזור לכאן, לנבי מוסא, כדי לקבל את הכוח הדרוש לכתוב ולספר. אותו מקום, כמעט אותה תקופה, אותם עיסוקים וכל נימי הזכרון כאילו התעוררו לעזור לספר את העבר. תמיד היה לי קשה לכתוב על מרב ועכשיו קשה שבעתיים. כמעט שנה נדרשתי כדי לצבור את הכח לספר ועכשיו, כאן באותו מקום, העט רצה מעצמה על הדף ומחברת מילים למשפטים שבונים סיפור. בעצם לא סיפור אלא אגדה שסופה השתבש ובמקום לסיום ב"הפי אנד" מסתיימת בדמעות מלוחות בקצה העין.

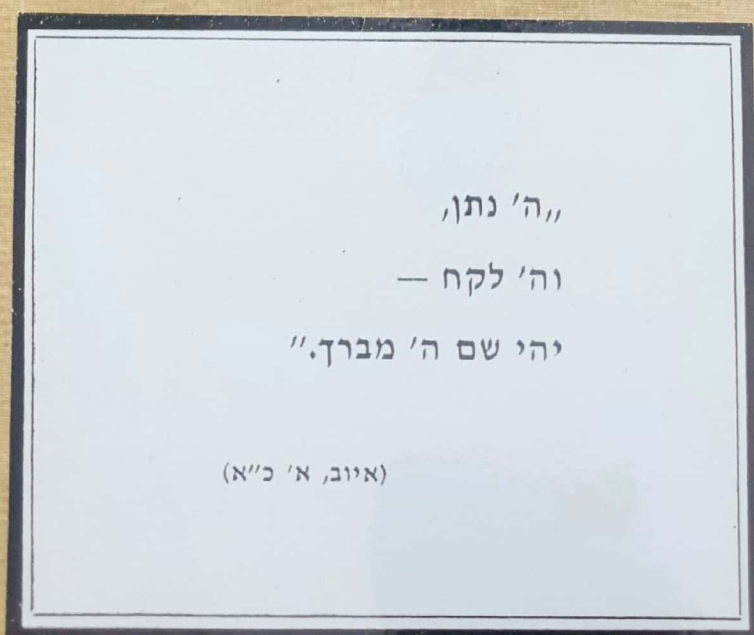
מרב, ילדה - נערה שחברה לנו בקו זרעית צוחקת שואלת. שואלת המון. המון שאלות. רוצה להבין, מתעקשת לדעת - שוב דבר לא מובן מאליו. שוחחנו על בעיות חיילים, כאלה שמקורן במקצוע אותו בצעה. שוחחנו רבות גם על שנת שרות, על אופי החברה בארץ, מה צריך לתקן ואיך. כאילו נתנה עצות כי ידעה שלא תספיק.

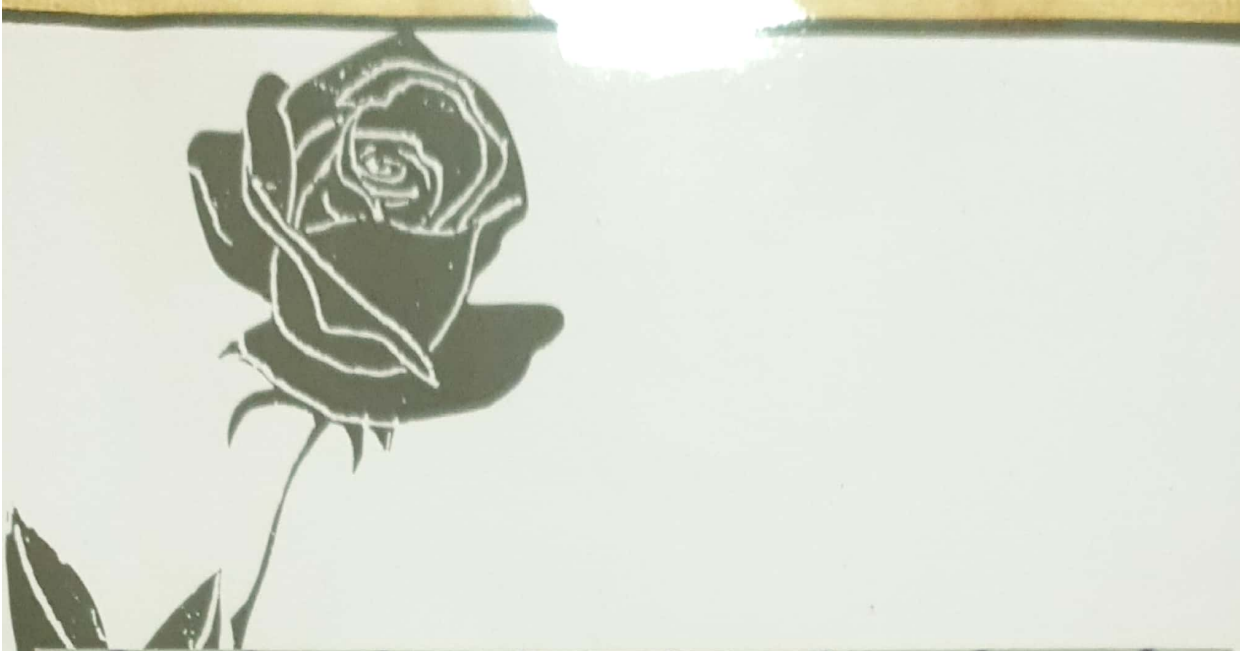
קצב החיים שלה איתנו היה מדהים. מן מרץ שהוא מקור לקנאה לרגע לא נחים, אסור. בטעות לא היתה גייגית יותר... זוכר שיחה בה דברנו על אופי ומרץ. נסתה להסביר שאין טעם לבזבז זמן, שיש המון מה לעשות, ניסיתי להסביר לה שאכן יש המון עבודה לכולם, אבל אם העוסק במלאכה לא ינוח ולא יצבור לעצמו כוחות להמשיך, רמת עבודתו ואיכותה ירדו - הנידה בראש כאילו הבינה והמשיכה לרוץ בקצב שלה, ספק ידעה ספק חשה שהיא יכולה לבזבז את כל כוחותיה עכשיו- היא לא תצרך לשמרם לעתיד.

נבי מוסא - המקום בו עוברת מרב איתנו את כל החוויות בפעם הראשונה - תרפ"לים, תר"גד, אימונים, חוס קשה מאוד לומדת וחווה עם החיילים הכל,

מבראשית - במין תחושת יצירה למרות התנאים הקשים.
לקחתי אותה לתרגיל - כל כך התפעלה מן החיילים איך במרץ וכח הם נעים
ועושים את המוטל עליהם. דרשה כמעט באלימות שיגיד להם מילה טובה, לפחות
על המאמץ. "חשוב שנדע לשמור על איזון, לאמר גם דברים טובים" לימדה אותי.
האימון הסתיים. תכננה איך יראה החדר שלה בחרמון רצתה להבין איפה יושב מי
איך תוכל לבקר את כולם ולטפל בכולם - סיכמנו יחד את היעדים לקו התעכבה
בכמה סעיפים ודרשה הסבר "איך נעשה את זה?" ובסוף אחרי דו שיח יצאה
מרוצה, "יופי" אמרה "נהדר אם נוכל לעשות הכל"
אנחנו עשינו חלק גדול בלעדייך, בעצם לא כל כך בלעדייך איתך בתוכנו.
יום שיש באנו לבקר בביה"ח כתבתי לך פתק והתכוונתי אליו רק את ואלוהי
החידות יודעים למה לא הצלחת לעשות את שכל כך רצינו.
כתבתי לך שאנחנו לובשי-המדים, למודי הקרבות על חייה של המדינה, נלמד ממך
איך מנצחים בקרב על החיים - רצינו שתנצחי.
אי אפשר לסכם אותך, מרב, בכמה שורות. גם לא בספר שלם. אי אפשר לתמצת
על נייר את מפעל חייך הנדיר והכל כך איכותי.
פשרט אי אפשר.
אפשר לברך על שהיה ולקוות שדמותך תשרה על כולנו בעשיית היום יום
כממשיכי דרךך, כנושאי - דגל שכל כך היה חשוב לך - טיפול באנשים.
אחרי שהכרתי את המשפחה ברורים לי היטב השורשים שלך ברור לי מאיפה
שאבת את הכוחות ומהיכן ינקת את הכוחות, החיספוס והרגישות, העוצמה
והעדינות, השכלתנות והרגש כולם התמזגו במן טוב טעם שיצר אישה קטנה
ואמיצה, שכולם יכולים להתגאות בה, רוצה לאחל לעצמי שגם בעתיד אפגוש
אנשים כמוך. זאת תהיה המצבה הטובה ביותר לדמותך.

מרב עפרוני ז"ל